

vidunder beskæftiger mig absolut. Jeg ville intet øjeblik slippe ham, hvert minut passe på, hvorledes han bar sig ad med bevægelserne; jeg ville betragte mig selv som forsørget i livet, og dele min tid mellem at se på ham og selv gøre øvelser, og således anvende al min tid på at beundre ham.

Som sagt jeg har ikke fundet nogen sådan, imidlertid kan jeg vel tænke ham. Her er han. Bekendtskabet stiftes, jeg bliver forestillet for ham. I det moment, jeg først tager ham på mine øjne, kaster jeg ham i samme nu fra

Kierkegaard kom ofte på Frederiksberg. Han kom ikke kun i Frederiksberg Have, hvor han – mens han røg et par cigarer – besluttede at han ville være forfatter; han var tillige en hyppig gæst i værtshusholderen Lars Mathiesens etablisementet Håbet i Allégade 7 (billedet). - En spidsborger er en borger med en snæver åndelig horisont. Spidsborger er et skældsord der opstod i studenterkredse i 1800-tallet. Ordet stammer fra det tyske 'spiessbürger', der oprindeligt betegner en mand der ikke havde fuld krigsrustning; han gjorde tjeneste til fods kun bevæbnet med et spyd.

mig, gør selv et spring tilbage, slår hænderne sammen og siger halvhøjt: Herre Gud! Er det mennesket, er det virkeligt ham, han ser jo ud som en *rodemester*, dvs. 'kommunalarbejder'.

Imidlertid er det dog ham. Jeg slutter mig lidt nærmere til ham, passer på den mindste bevægelse, om der ikke skulle vise sig en lille uensartet brøks-telegrafering fra det uendelige, et blik, en mine, en gestus, et vemod, et smil, der forrædte det uendelige i sin uensartethed med det endelige.

Nej! Jeg eksaminerer hans skikkelse fra top til tå, om der ikke skulle være en revne, igennem hvilken det uendelige tittede ud.

Nej! Han er helt igennem solid. Hans fodfæste? Er kraftigt, tilhører ganske endeligheden, ingen pyntet borgermand, der søndag eftermiddag går ud på Frederiksberg, træder grundigere på jorden, han tilhører ganske verden, ingen spidsborger kan tilhøre den mere.

Intet er at opdage af dette fremmede og fornemme væsen, hvorpå man kender uendelighedens ridder. Han glæder sig ved alt, deltager i alt, og hver gang man ser ham deltage i det enkelte, sker det med en vedholdenhed, som betegner det jordiske menneske, hvis sjæl hænger fast ved sligt.

Han passer sin gerning. Når man da ser ham, skulle man tro, han var en skriverkarl, der havde fortabt sin sjæl i det italienske bogholderi, så punktlig er han.

Han ferierer om søndagen. Han går i kirke. Intet himelsk blik eller noget tegn på at det *inkommensurable* forråder ham; hvis man ikke kendte ham, var det umuligt, at udsondre ham af den øvrige mængde; thi hans sunde kraftige salmesang beviser i det højeste, at han har et godt bryst.

Om eftermiddagen går han til skoven. Han fryder sig over alt, hvad han ser, over menneske-vrimlen, de nye om-

Omnibus. Denne omnibus gik mellem Frederiksberg og Christianshavn.

nibusser, sundet, – når man møder ham på Strandvejen skulle man tro, han var en kræmmersjæl, der slog sig løs, netop således glæder han sig; thi han er ikke digter, og jeg har forgæves søgt at aflure ham den poetiske *inkommensurabilitet*.

Henad aften går han hjem, hans gang er ufortrøden som et postbud. Undervejs tænker han på, at hans kone vist har en aparte lille ret varm mad til ham, når han kommer hjem, f.eks. et stegt lammehoved med grønt til. Hvis han mødte

*Lammehoved. Dengang en udpræget sæsonpise. Man spiste den helst med lunge-
mos til (dvs. hakket lunge
og lever), alternativt med
brunet smør og grøntsager.*